

לא יחפור פרק שני בבא בתרא

כו.

עין משפט
גזר מצוה

כדיני נפשות אפומא דחלצה. שאם ייחוו כד על החומה ויסייה עליה יעו הכיסי מחמת הרעדה: **רקא**. מה שמעריץ מן הפשתן: **מאי שנה מוורה**. צבצת לחייב ואע"פ שהרוח מסייעתו חשיב ליה עושה מללכה אלמלא גירי דליה ניחו: היינו זוהר ורוח מסייעתו.

כי היכי דלענין שבת הוי כמו לענין

זקוקין נמי כמו חשיב ליה: **ולרבינא**

מאי שנה נו. צלמלא זוהר ורוח

מסייעתו לא הויא ליה פירכא

דקסרי ממונא ומאוסר שבת לא

ילפינן דהתם מללכת מחשבת אסרה

תורה^(א) וכה"ג מתרלינן ליה להא פירכא

צב"ק צהכונס לאן לליר (דף ק"ג.)

גן. איטונולי"א היואלת מן הצרול

כשהפטיש מכה עליו: חייב והרי

הולכין הרוח: **ניחא ליה דליוול** לחון

שלא דליק לא צימו: **בתנ"ג** **סמוך**

לשדה חייבו. צין שדה הלנן צין

שדה האילן. וטעמא כדי עזודת

הכרס ששיתרוס את אילנותיו לא

יהא כרין להכניס ממרישתו לתוך

שדה חצירו: **מעמיק**. להן צבל

השדה שילאו לתוכו: **קוץ**. צעומק

ג' טפחים: **ופעלים שלו**. צגמרה

[ע"ב] מפרש של מי: **גב' אכל צבבל**

ספי אמות. שמחרישתן קלרה:

פרדיסא. כרס: **והא ארחיקי לי**.

ד' אמות: שנתה צרי. כן שמו:

אשכחיה. רב פפא לרב הונא דקא

חפר וקייץ שרשין: **מאי האי**. אמאי

קייצתא: **אמרי ליה הונא**. הבאתי

לו רחיות הרבה שלא יקוץ:

השאלה

תנן ארבע אמות אלא לאו כדשמואל

לא יטע אדם אילן סמוך לשדה

והתניא שתי אמות אמר שמואל

בר רב חנן הוה ליה הנהו דיקלי

יתבי בדיקלי ונתחן בפרדיסא

לי א"ל ה"מ לאילנות אבל לגפנים

כל אילן א"ל ה"מ אילן לאילן

אנא לא קייצנא דאמור רב דהאי

הנינא לא שכיב שבחת ברי אלא

ליקוץ רב פפא הו"ל הנהו דיקלי

אול אשכחיה דהוה חפר וקא

היו שרשים יוצאים לתוך של

המחרישה אמר ליה הני מילי

בורות שיחין ומערות קא

קוצין ויורד והעצים שלו

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אמור רב פפא אמר ליה

אפומא דחצבא. על פי הקונטר' קשיא לר"י דל"ק יהא האפדנא

נייד כולי האי עד שתמנדנד הנכתמא

ליפול ולפי הענין משמע שהיה צנין

וזכמ' שבת (דף ע"ו): נמי אמר מאי

שם לדין משמע דצירה גדולה היא

ונראה לר"י דכד ניידא נכתמא

כשאלס ארוח הכד צידו זהו דכר

מועט הרבה א"כ ממנדנד האפדנא

חייב^א להרחיק ולריצב"א נראה שאין

פ"ה לחוק דצדצר מועט ממנדנד

הנכתמא שהוא דבר קל אף על פי

שהאפדנא אינו ממנדנד כל כך:

זיקא הוא דקא ממטי דה. קשיא

לר"י לתיחייב משום אש

מידי דהוה אלגנו וסכינו ומשאו

שהיטון צראש א"כ ממנדנד האפדנא

והיטון דחייב משום אש^ב כלאמר

צ"ק צב"ק (דף ק"ג.) והכא דלמטי ליה

צרות מזהה איירי מדפריך עלה

מזורה ורוח^ג מסייעו דאירי

צרות מזהה כדמשמע צהכונס (שם

דף ס.) ושם גזי לביה וליצמו הרוח

ומדפריך מגן היואל מתחת הפטיש

דהיינו צרות מזהה דחייב משום אש

דגבי אש קמתי לה צהכונס ואומר

ר"י דלא דמי לאש דלחין חייב משום

אש אלא כשעשה האדם את האש

לצדו כדמטי המצעיר את הצעירה^ד

צלא סיוע הרוח ואח"כ הולכת על

ידי רוח מזהה אכל הכא א"כ עושה

לצדו כל עיקר אלא ע"י הרוח דל"י

לאו רוח לא הוה רקתא אלא כל

עיקר דמי לביה וליצמו הרוח

דפטור^ה והיינו דמשיני כי פריך צסמוך

מ"ש מגן דהוה סלקא דעתך דדמי

ממש לגן ומשיני התם ניחא ליה דליל

ומתחיל להכות צחח עד שילא הגן

(ש) וממתק צחח שום ויקא וחיבי

משום אש עלה צה שגומר ויחא על

ידי רוח מזהה אכל הכא לא ניחא

ליה דחיל כלומר ואינו מכה צחח^ו

ואי לאו (ו) רוח אין הרקתא הולכת

כלל וא"ת מ"מ יהא חייב להרחיק

מידי דהוה אגור דמתניתין דחייב

להרחיק אע"ג דוקא דמטי ליה וי"ל

דמתני' כדכגן והכא איירי אליצב

דר' יוסי דלא מתייב אלא צנירי דליה

והא דפריך מגן ולא מלי לאוקמי

ההיא דגן כדכגן משום דלא פליגי

רבי יוסי ורצנן לענין חיוב תשלומין

אלא לענין הרחקה וא"ת מאי שנה

מנמייה דלפילו לר' יוסי מרחיקין אע"ג

דקאמר לעיל אכל קשה מעורבין לעיל

כמר צר רב אשי וכאמימר ועוד אומר

מאי שנה מוורה ורוח מסייעתו. ורבינא

צהכונס (צ"ק דף ק"ג.) ושם דגבי

מתהם שיהא חייב להרחיק ומר צר רב

צנוקין אסור: **ורבינא מאי שנה מנין**.

אחד גפנים ואחד כ"א אילן. מתוך פ"ה

גדל ליה אסור כלליתו וזה סמוך לגדל

אירי דהא מוקמי' גמני' אילנות

זעבי טפי אלא דנראה דנקט אחד

זה צמקוס אחר לענין כלליתו: **אבל**

צ א מיי פ"ה מהל' עמטס
לכלה ג טושיע ח"מ
סמג טושיע סמ טושיע ח"מ
ס"י קנה סעף טו:
צא ב מיי שם הל' א וסמג
שם טושיע שם סעף
ל:
צב ג מיי פ"ו מהל' חובל
ומיוק הל' יא סמג עשין
סמ טושיע ח"מ ס"י קנה
סעף ב:
צג ד ה מיי פ"ו מהל'
שכמס הל' ח סמג עשין
פכ טושיע ח"מ ס"י קנה
סעף ס:
צד ו ז מיי שם הל' ז
טושיע שם סעף:
צה ח ט מיי שם הל' ח
טושיע שם סעף:
צו ט מיי שם טושיע שם
סעף:
צז י ט מיי פ"ו מהל' ח
מלכס הל' ח סמג לאון
רעט ונכרז אלפס צ"ק סמוך
לסוף פירק החובל דף ל:
ועי' ט"ו מהל' ס"י קטן ס"ק
ל:
לענין רש"י
איטנוציל"א
[איטנוציל"א] יצוונת.

לענין רש"י
איטנוציל"א
[איטנוציל"א] יצוונת.

רבינו גרשום
וכמה נייד. דאמרי' דליהוו
הני עיירי חייבין: כי
היכי דנייד נכתמא אפומיה
דחצבא. כלומר (א) היכסה
רקתא ממנו הקיקל:
שליטון ארשת"א.
אבל הכא גבי הנהו רקתא
אינו חייב משום דהוה
היכא דירוח ממטי ליה ויקא
הוה דקא ממטי ליה ואינו
חייב מ"ש מהא דהגן
גבי שבת באבות מלאכות
דחייבא הוורה תבואתו
כבורה ורוח מסייעתו לדחות
הגבן דהוה חייב הכא נמי
רקתא. וליטון ארשת"א.
אבל הכא גבי הנהו רקתא
אינו חייב. אמר ליה מרימר
דוהי ברקתא חייב דהיינו
ממש עלה צה שגומר ויחא על
ידי רוח מזהה אכל הכא לא ניחא
ליה דחיל כלומר ואינו מכה צחח^ו
ואי לאו (ו) רוח אין הרקתא הולכת
כלל וא"ת מ"מ יהא חייב להרחיק
מידי דהוה אגור דמתניתין דחייב
להרחיק אע"ג דוקא דמטי ליה וי"ל
דמתני' כדכגן והכא איירי אליצב
דר' יוסי דלא מתייב אלא צנירי דליה
והא דפריך מגן ולא מלי לאוקמי
ההיא דגן כדכגן משום דלא פליגי
רבי יוסי ורצנן לענין חיוב תשלומין
אלא לענין הרחקה וא"ת מאי שנה
מנמייה דלפילו לר' יוסי מרחיקין אע"ג
דקאמר לעיל אכל קשה מעורבין לעיל
כמר צר רב אשי וכאמימר ועוד אומר
מאי שנה מוורה ורוח מסייעתו. ורבינא
צהכונס (צ"ק דף ק"ג.) ושם דגבי
מתהם שיהא חייב להרחיק ומר צר רב
צנוקין אסור: **ורבינא מאי שנה מנין**.
אחד גפנים ואחד כ"א אילן. מתוך פ"ה
גדל ליה אסור כלליתו וזה סמוך לגדל
אירי דהא מוקמי' גמני' אילנות
זעבי טפי אלא דנראה דנקט אחד
זה צמקוס אחר לענין כלליתו: **אבל**

(א) צ"ל הכיסי ממונא וזו כו'
עד